A°. 1831. N°. 32.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 22 APRIL.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1831.

Alzoo ABRAHAM SIMON VAN COERLAND, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om Brieven van Vrijdom voor den hem in eigendom aankomende mulatten jongen OORLOG, bij den Heiligen Doop genaamd GERRIT JOHANNES PAULUS.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *zes* weken na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, de verzochte Brieven van Vrijdom worden uitgereikt.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1831.

Alzoo CAREL WILLEM BOONEN, in kwaliteit als gemagtigde van J. G. VAN DER MEULEN en J. BONDT, voor hun Huis van Negotie, canterende onder de Firma van DETERMIJER WESLINGH & ZOON, en in die relatie administrerende de Plantaadje *Geertruidenberg*, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, met namen: *Capitein*, *Eliza* en *Maandag*, aankomende gemelde Plantaadje, te mogen doen overschrijven op den privé naam van deszelfs committenten.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1831.

Alzoo ALEXANDER MALMBERG Az. eigenaar van den grond *Altona*, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, met namen:

Tassie, *Cadet*, *Lakeij*, *Harlequin*, *Affiba* en *François*; aankomende gemelden grond, te mogen doen overschrijven op des requestrants privé naam.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

WEST-INDIEN.

GEORGETOWN, 31 Maart 1831. De fransche papieren berigten, dat door het conclave te Rome, de Cardinaal *Mauro Capellari*, tot Paus is verkozen, onder den titel van *GREGORY* XVI. De nieuwe Paus is geboren in het jaar 1765, en dus 65 jaar oud. Hij is jonger en van een beter gezondheidsgestel dan zijne twee laatsten voorgangers, en zal dus de Muts met drie Kroonen waarschijnlijk wel langer dragen. Hij is, zoo als alle vroegere hoofden der R. C. Kerk, een Italiaan van geboorte, en zoo men zegt, zeer bemind, en bekwaam in de Oostersche Talen. In 1826 wierd hij door *Leo XII.*, tot Cardinaal verkozen. Bij de verkiezing van eenen Paus in 1828, had hij bij het volk de meeste stemmen, waartegen zich echter de Oostenrijksche partij, die den meesten invloed had, verzette. Zijne Heiligheid, is reeds door den franschen gezant gecomplimenteerd, en heeft aan denzelven zijne gehechtheid aan Koning *Lodewijk Philip* verzekerd, hoewel hij niet genoemd wordt, gelijk zijn voorganger, de oudste zoon van de Kerk.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 8 Februarij. Wij ontvingen gisteren den *Courier des Pays-Bas* en andere Brusselsche papieren tot Zondag'll., dezelve bevatten de beslissing van het nationale congres te Belgien, omtrent de keuze van eenen Koning, en bevestigen de mededeeling van den *Morning Herald* van gisteren, dat de keuze op den zoon des Konings der Franschen, den hertog van *Nemours*, een jongeling van 16 jaren, is gevallen. Deze benoeming wierdt vergezeld, door het luiden der klokken en het gebulder van het kanon, en de menigte verzamelde zich voor het nationale Paleis, onder het geschreeuw: *lang leve de Hertog van Nemours, de Koning der Belgen!*

— Den 14den. Brusselsche papieren tot Zaturdag den 12den melden, dat de Belgische aangelegenheden, ieder dag meer en meer uiteenloopen. De rol welke de fransche agenten in deze zaak spelen, is heel en al onbegrijpelijk. Niettegenstaande der plegtige afziening des Konings der Franschen van de Kroon van Belgie voor zijnen zoon, en zijne herhaalde afwijzing van een verbond met Belgie, zoo oordeelen noch het provisionele Gouvernement, noch het congres en de dagbladen, dat het daarmede opregt gemeent is. De Belgische deputatie te Parijs, zegt men, zendt gedurig geheime depeches, aan het committé diplomatique, met de verzekering dat hunne zaak bij het fransche Hof, niet zonder hoop zij; want Z. M. is door de aanbieding der Belgische-Kroon aan zijnen zoon, zeer vooringenomen, en wagt maar alleen op de gezinheid der overige mogendheden, om zijn besluit daarnaar te kunnen regelen.

— Den 12den. De *Constitutionnel* meldt het volgende: De conferentien welke gisteren tusschen den minister van buitenlandsche zaken, de gedeputeerden van Belgien, den graaf *de Celles*, en *M. Firmin Rogier* hebben plaats gehad, bevatten zeer gewigtige discussien, en hebben omtrent twee uren geduurd. Zoo men aan deze berigten eenig geloof mag hechten, hebben de groote mogendheden aan de Belgen den voorslag gedaan, om de Kroon aan Prins *Karel* van Napels, die de dochter van den Koning der Franschen, Princes *Maria*, huwen zoude, optedragen. De nieuwe staat zoude daardoor vele voordeelen genieten, die hij bij andere beschikkingen, welligt zoude moeten ontberen. Ook zoude Belgien dan niet noodig hebben, in de Nederlandsche staats-schulden te deelen, maar bovendien nog *Maastricht*, *Antwerpen* en het fortres *Luxemburg* bekomen.

MENGELWERK.

HET AMBT VAN REGTER.

Wanneer somwijlen menschen, die onregt lijden, tot u komen, en wel het regt op hunne zijde hebben, maar de getuigen ontbreken, zoodat de ontkennende partij er met het doen van eenen valschen eed afkomt, en die armen hun regt verliezen zouden, zoo moet gij in zulk een geval hunnen kreet naar regt hooren, en hen door schranderheid of list weldraa hunnen eigendom helpen, gelijk de Regter EBU ABBAS RUJANI aan eenen arme zonder getuigen regt had laten wedervaren.

Deze Regter leefde in *Taberestan*, en was als een zeer achtenswaardig, geleerd, godvruchtig en schrander man bekend. Op zekeren dag kwam iemand bij hem, die eene uitspraak van het regt verlangde, omdat hij van eenen anderen honderd gouden stukken gelds te vorderen had. De Regter liet de tegenpartij van den aanklager voor zich verschijnen, en vraagde hem: hebt gij van dezen man gouden stukken ontvangen?

De tegenpartij ontkende het, en zeide: ik heb niet het geringste van dezen man.

De Regter vraagde den aanklager: hebt gij getuigen?

Neen! zeide hij.

Regter. Dan zal ik den aangeklaagde den eed afnemen.

Hierop weendde de eigenaar van het goud, en zeide: « O Regter! wees voorzigtig! help « mij! ik heb geene getuigen, en die bekom« mert er zich niet over, om eenen valschen « eed te doen."

Regter. Om uwentwille kan ik niet buiten de wet gaan. Gij moet of getuigen hebben, of uwe tegenpartij moet zweren.

De aanklager weende, wierp zich ter aarde, en herhaalde: O Regter! wees voorzigtig! ik lijd onregt! Wanneer gij mij niet helpt, dan ben ik bedrogen. Neem maatregelen, om mijne schuldvordering te redden.

Toen de Regter den man zag weenen, en dit zijn gedrag in aanmerking nam, zag hij in, dat zijne aanspraak regtmatig was. Zijn toestand boezemde hem medelijden in, hij liet hem nader komen, en vraagde hem: waartoe hebt gij dan dien mensch dat geld gegeven?

Aanklager. Ik heb het hem ter leen gegeven.

Regter. Waarom hebt gij het hem ter leen gegeven? zegt mij dat!

Aanklager. Lang leve de Regter! Men moet weten, dat deze man mijn vriend is geweest. Nu gebeurde het, dat hij wegens de betaling van een zeker goed in groote verlegenheid geraakte, en honderd en vijftig gouden stukken hebben moest; zijnbaar geld echter beliep niet eens op honderd. Bijna zinneloos daarover kwam hij bij mij, jammerde en weende. Op zekeren dag gingen wij beiden alleen in een' wijnberg wandelen, en kwamen op eene plaats, waar wij ons nederzetteden. Terwijl wij nu uitrustten, begon hij op nieuws zoo zeer te klagen, dat hij mij het hart week maakte; want het is twintig jaar geleden, dat wij te zamen vrienden zijn. Ik zeide dus tot hem:

hoor! gij hebt niet zoo veel gouden stukken, als ter betaling van dat goed vereischt wordt; niemand zal u helpen, en gij geeft u aan droefgeestigheid over. Mijn vermogen, hetwelk ik op deze wereld heb, bedraagt honderd gouden stukken, die ik mij van tijd tot tijd door arbeid heb verworven. Ik wil ze u leenen, leg gij er dan nog de rest bij, en betaal de schuld. Na den oogst kunt gij de ingezamelde vruchten verkoopen, en mij mijn geld terug geven. Toen ik dit gezegd had, viel mij de man te voet, en zwoer: ik zal u het geld teruggeven, dewijl ik de vruchten, zoodra zij ingezameld zijn, met voordeel of verlies verkoopen zal. Daar ik nu zijne demoedigheid zag, haalde ik het geld uit mijnen gordel, en gaf het hem. Behalve God was er niemand tegenwoordig; slechts deze man en ik waren daar. Nu zijn er reeds vier maanden na den oogst verloopen, zonder dat hij mij mijn geld heeft teruggegeven. Hij ontkent veeleer de geheele schuld, en beweert, dat hij mij nooit gezien, en niets met mij heeft te maken gehad.

Regter. Op welke plaats zat gij, toen gij den man het geld gaaft?

Aanklager. Aan den voet van eenen ahornboom.

Regter. Daar gij aan den voet van eenen ahornboom hebt gezeten, waarom zegt gij dan, dat gij geene getuigen hebt? Hierop sprak hij tot den aangeklaagde; die dat alles ontkende: gij blijft bij mij. Vervolgens wendde hij zich tot den eigenaar van het goud en zeide: maak u niet bedroefd; loop slechts heen naar dien boom, doe twee gebeden, en breng den Profeet eenige zegenwenschen; maar zeg dan vervolgens tegen den boom: de Regter ontbiedt u, kom en leg getuigenis voor mij af.

De aanklager glimlachte, toen hij van den Regter deze woorden hoorde. De regter merkte, dat hij glimlachte; maar hield zich, alsof hij het niet zag, en zeide ondertusschen tegen den anderen: Ga, de boom zal schielijk komen, in deze zaak getuigenis afleggen.

Aanklager. Ik vrees, dat hij op mijn woord niet komen, maar een teeken verlangen zal.

De Regter gaf hem ook een teeken, en zeide: ga, toon dit teeken en zeg: de Regter vordert u tot getuigenis; ziedaar het teeken, kom en leg het bewuste getuigenis af.

De aanklager nam het teeken van den Regter, en ging heen, terwijl de aangeklaagde bij den Regter bleef. Deze hield zich met andere regtszaken en gesprekken bezig, bekommerde zich in het geheel niet over den aangeklaagde, en zag niet eens naar hem om. Intusschen, gedurende dat de aangeklaagde in gedachten verdiept en verstrooid was, wendde zich de regter geheel onverwachts tot hem met de vraag: zou de man nu wel reeds bij dien boom aangekomen zijn? Hij antwoordde: *Neen, hij kan er nog niet aangekomen wezen.* De Regter hield zich nu weder met zijne andere zaken bezig. Intusschen was de eigenaar van het geld bij den ahornboom gekomen, had hem het teeken gewezen, en gezegd: kom, de Regter vordert van u, om voor mij getuigenis af te leggen! Hij vertoefde eenigen tijd daar; doch toen hij eindelijk zag, dat de boom geen geluid van zich gaf, noch zich gereed maakte om te gaan, zoo werd hij zeer mismoedig, keerde terug en zeide tot den Regter: O Regter! volgens uw bevel ben ik heen gegaan, heb gebeden en het teeken gegeven; maar van den boom heb ik geene beweging gezien.

De *Regter.* Gij hebt u vergist. De boom is eerder gekomen dan gij, en heeft getuigenis afgelegd. Vervolgens wendde zich de Regter tot dengenen, die de schuld ontkende, en zeide: de boom is gekomen en heeft getuigenis afgelegd; gij zijt een leugenaar! betaal aanstonds den man zijne honderd gouden stukken, anders zal ik zonder uitstel uwe goederen verkoopen, en den man zijn geld geven.

De *Aangeklaagde.* Sedert die man heengegaan is, heb ik geenen voet van deze plaats gezet: op wat tijd is dan de boom gekomen? ik heb hem immers niet gezien, en nog veel minder zijne getuigenis gehoord.

De *Regter.* Wanneer gij onder dien boom de gouden stukken niet ontvangen hebt, waarom hebt gij dan, toen ik u vroeg, of de man reeds bij dien boom zou aangekomen zijn, niet geantwoord: ik ken den boom niet, en kan dus ook niet weten, of hij reeds daar aangekomen is. Wanneer gij den boom niet gekend hadt, zoo zoudt gij niet gezegd hebben; *hij kan er nog niet aangekomen wezen.* De Regter dwong alzoo den aangeklaagde tot de betaling en wees dezelve dengenen toe, die ze te vorderen had.

DE NUTTIGHEID VAN EEN HANDWERK.

Er wordt verhaald, dat KIJSCHTASSEB (HYSTASPES bij de Grieken) zich om zekere redenen uit zijn vaderland verwijderde, in Griekenland geraakte, en in *Byzantium* aankwam. Doch van tijdelijke goederen had hij niet het geringste in zijnen zak, en om te bedelen schaamde hij zich. Nu was het echter gebeurd, dat, toen hij nog een kleine knaap was, hij in zijns vaders paleis de ijzersmids had zien arbeiden, zelf tot dat handwerk lust getoond, en van hen den blaasbalg had leeren trekken. Daar hij nu zijn dagelijksch onderhoud zich op geene andere wijze wist te verschaffen, zoo ging hij, door den nood gedrongen, naar eenen smidswinkel, en zeide: ik kan den blaasbalg trekken. De smid nam hem voor een bepaald dagloon aan. Zoo lang hij daar bleef, verwierf hij zijn bestaan door het trekken van den blaasbalg en had niemand noodig, tot hij in zijn vaderland terugkeerde. Toen hij nu aldaar den troon beklommen had, zoo gaf hij bevel, dat geen rijke of voorname het voor schande moest houden, zijnen kinderen een handwerk te laten leeren, omdat het dikwijls gebeurde, dat moed een dapperheid niets baat, terwijl men zich door zijn handwerk voor gebrek kan behoeden.

ONVERGENOEGDHEID IN ARMOEDE.

De vrome Scheik SCHEBELI was eens des morgens in de moskee gegaan, om te bidden. Uit dezelve begaf hij zich vervolgens naar de digt daarbij zich bevindende kinderschool, waar in zijne nabijheid twee jongens waren, van welke de eene de zoon van eenen rijke, de andere die van eenen arme was. De zoon van den rijke had in zijn korfje een stuk suikergebak, en die van den arme, daarentegen, slechts een stuk droog brood. Terwijl de rijke zijn suikergebak opat, verzocht hem de zoon van den arme om een stukje van dat gebak. De andere zeide: « Wanneer gij mijn hondje « zijn wilt, zal ik u een stukje geven." Deze antwoordde: « Zeer gaarne! ik wil uw hondje « wezen." De andere hernam: « Welaan! blaf « en schreeuw dan als een hond, zoo zal ik « u een stuk suikergebak geven." De zoon van den arme blafte hierop als een hond, en de andere gaf hem iets van het suikergebak. Toen nu zoo eene wijl de eene als een hond geblaft, en de andere hem daarvoor suikergebak gegeven had, zoo begon de Scheik, die dat aanzag, te weenen. Degenen, die hem vergezelden, vraagden hem: « Nu, Scheik! wat beweegt u toch om thans te weenen?" Hij antwoordde: « Ziet gij dan niet, waartoe de « begeerlijkheid den mensch verlaagt? Wanneer deze zoon van den arme met zijn droog « brood tevreden was, zoo zou hij, die een « mensch is, niet tot eenen hond geworden « zijn."

BEDROG IN DEN HANDEL.

Wacht u voor ontrouw, en oefen tegen de menschen geene heimelijke bedriegerij uit: want het nadeel, dat zulk een valsch mensch doet, komt op hem zelven terug.

Er wordt verhaald, dat iemand vele schapen bezat, en daarbij eenen herder had, die zeer oplettend, onschuldig, en van alle onregtschapenheid verwijderd was. Hij melkte steeds de schapen, en wanneer hij aan den eigenaar de melk derzelve gebragt had, zoo goot deze altijd half zoo veel water onder de melk en gaf ze dan weder aan den herder, om dezelve te verkoopen. Deze arme herder deed den man de waarschuwing; bega dergelijke ontrouw niet tegen de menschen, gij zult eens nadeel daarbij lijden! de andere evenwel hoorde er volstrekt niet naar, en maakte het alle dagen even eens. De herder herhaalde gedurig de vermaning: hoor, man! bega geene ontrouw tegen de menschen; de trouwelooze heeft een ongelukkig einde! Doch hoe zeer hij hem ook mogt vermanen, zoo gaf toch de andere er geen acht op. Intusschen gebeurde het, dat de herder op zekeren avond de schapen in een dal bragt, en ze daar liet overnachten, terwijl hij zich op eene hoogte nederlegde om te slapen. Daar het nu in de lente was, zoo viel er in dezen nacht op de bergen een plasregen, die in het dal stroomde, alle schapen onder water zette, voortdreef, en deed verdrinken, zoodat er niet één eenig schaap leven gered werd. De herder dankte God voor zijn behoud, en ging des morgens naar den eigenaar, zonder melk bij zich te hebben. Toen deze vraagde: « waar is de melk, waarom hebt gij ze niet « medegebragt?" zoo zeide de herder: « waar « zijn de schapen, dat ik melk brengen moet?" De andere antwoordde: « Wat is er dan van de « schapen geworden?" De herder antwoordde: « Heb ik u niet altoos gezegd, giet onder « de melk geen water, en wees niet ontrouw « tegen de menschen? gij hebt echter niet naar « mij geluisterd, totdat zich het water, hetwelk gij onder de melk hebt gegoten, verzameld heeft, en tot eenen grooten stroom « geworden is," die alle schapen heeft doen « verdrinken."

Naderhand is deze man wegens zijne hebzucht en ontrouw arm geworden, en tot aan zijnen dood in armoede gebleven.

HET GEVAARLIJKE VAN DEN RIJKDOM.

Twee vrome Derwischen reisden met elkander, de eene was geheel van geld ontbloot en had geenen penning, doch de andere had vijf gouden stukken gelds. De arme derwisch ging zonder vrees en gevaar, doch de andere met zijne vijf gouden stukken was van vrees niet vrij. Eindelijk kwamen zij beide aan eene duistere bron, die in eenen gevaarlijken oord lag. De arme derwisch putte zonder kommer, water uit de bron, en dronk, en legde zich ter zijde de bron ter ruste. Doch den Derwisch met de vijf gouden stukken kwam, uit vrees voor roovers; geen slaap in de oogen; onder zuchten en steunen wierp hij zich heen en weder, en riep: « wat zal er van mij wor- « den? wat zal ik doen?" En, toen hij zoo weeklaagde, hoorde het de arme derwisch, en zeide: « nu, vriend! wat is u wedervaren?"

« Ach!" antwoordde hij, « in mijnen gordel « heb ik vijf gouden stukken gelds; dit is een « gevaarlijke oord. Gij zijt arm, zijt voor niets « bezorgd, rust uit, en slaapt; maar ik kan « van zorgen en onrust niet slapen, omdat er « misschien roovers zullen komen en mijne « gouden geldstukken nemen."

De Arme. Welaan, derwisch! geef mij uwe gouden stukken, opdat ik u van uwe ongerustheid bevrijde, en een middel vinde, om u in veiligheid te stellen.

Aanstonds gaf de derwisch zijne gouden stukken aan zijnen armen reisgenoot. Deze nam dezelve wierp ze op staanden voet in de bron en zeide: « nu, vriend! van klagen en zuchten « ten zijt gij thans bevrijd; ga derhalve slapen « en uitrusten."

ABU JOZEF.

Eens vervoegde zich eene arme vrouw bij den beroemden regtsgeleerde ABU JOZEF, om hem over eene zaak te raadplegen. Hij beleed zijn onvermogen, om haar over deze zaak uitsluitsel te geven. De vrouw antwoordde: gij wordt zoo rijkelijk uit de koninklijke schatkist betaald, en gij wilt mij niet eens, overeenkomstig uwen pligt, het genoegen doen om eene regtsgeleerde vraag te beantwoorden? ABU JOZEF voerde haar te gemoet: ik word betaald voor hetgeen ik weet: maar wanneer ik geld ontving voor hetgeen ik niet weet, dan zouden alle rijkdommen van den Chalif niet toereikend zijn om mij behoorlijk te betalen.

ADVERTENTIEN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Crimineele Justitie dezer Kolonie*, zal op HEDEN den 22sten April 1831, des morgens de klokke *Negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Crimineele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *DE MORGENSTAR*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, tusschen de Plantagien *de Eendragt* en *Johanna Catharina*, aankomende PHILIPS SAMUEL LEIJSNER, CAREL JACOBUS LEIJSNER en JEAN JAQUES LEIJSNER; zijnde de inventaris van gemeld Effect, ten kantore berustende.

Paramaribo den 22 April 1831.

*** Best *LONDON PORTER* en *PALE ALE*, bij J. VAN GELDER Hz.

Wordt te huur gevraagd, een bekwame MARKEUR.— Adres ter dezer Drukkerij.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. AB. ELWELL.

Idem, de Nd. Am. Brik *Helena en Catharina*, Kapt. J. PINNES: beide van *Glocester*.

Idem, de Engelsche Schoener, *the Athil*, Kapt. T. POTTS, van *Demerarij*.

UITGEKLAARD.

Den 15den, de Nd. Am. Brik *Hoop*, Kapt. J. OTTES, naar *Welmington*; lading: 222 vaten Malassie.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.